

OPERA

MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

MVM
OPERA KALAND

Giacomo Puccini
Bohémélet

Bevezetés

Vannak legendás operák. Ilyen ez a fiatal párizsi bohémek történetét elmesélő Puccini-mű, amelyben az operairodalom egyik legjobb románca egy kialudt gyertyával és egy elveszett kulccsal kezdődik. Az opera szereplői szegénységben élő művészek, mégis játékosak, jókedvűek. A zeneszerző, aki egyben vérbeli színházi szakember is, úgy ülteti zenébe egy Henri Murger-novellafüzér figuráinak történetét, hogy nyilvánvalóvá válik kivételes érzékenysége a drámai hangulatok és színpadi helyzetek iránt. A mű minden pillanata a jellemek, az atmoszféra és a drámai cselekmény zenei kifejezőmódjaként fogant.

Vannak legendás opera-előadások, mint Nádasdy Kálmán Bohémélet-rendezése, amely Oláh Gusztáv varázslatos díszletében már-már színháztörténeti bravúrral 1937 óta van az az OPERA műsorán, és ez idáig közel 1000 előadást ért meg. Van, amin nem fog az idő. Ezen a csodálatos előadáson bizonyosan nem fogott.

Giacomo Puccini (1858–1924)

Giacomo Puccini az olasz romantikus opera utolsó jelentős képviselője. Legtöbb operája hihetetlen népszerűséggel szerepel a repertoáron szerte a világban. Műveit zseniális **dallamalkotó képessége** mellett a **hatásos cselekmények** jellemzik. Puccini **vonzódott az egzotikumhoz** is, így operáinak helyszínei (Firenze, Párizs, Japán, Kína, a Vadnyugat), szereplői (költők, filozófusok, színészek, hercegnők, gésák, aranyásók), valamint zenei nyelvezete (a templomi harangszótól japán dalokon át a különleges kínai ütőhangszerekig) a legváltozatosabb palettát mutatják.

Puccini a toscanai Luccában született zenész családba, és bár apja példáját követve orgonistának szánták, Verdi *Aidájának* egyik előadása megerősítette abban, hogy ő operakomponistának született. A milánói konzervatóriumban tanult, majd a zeneműkiadó Sonzongo pályázatára benevezett *Lidércek* című operájával. Ugyan díjat nem nyert, a Sonzogno riválisa, Giulio Ricordi újabb művet rendelt tőle. Az *Edgar* sem volt átütő siker, de harmadik operája, a *Manon Lescaut* meghozta számára a hírnevet, s ettől kezdve életét az operának szentelte.

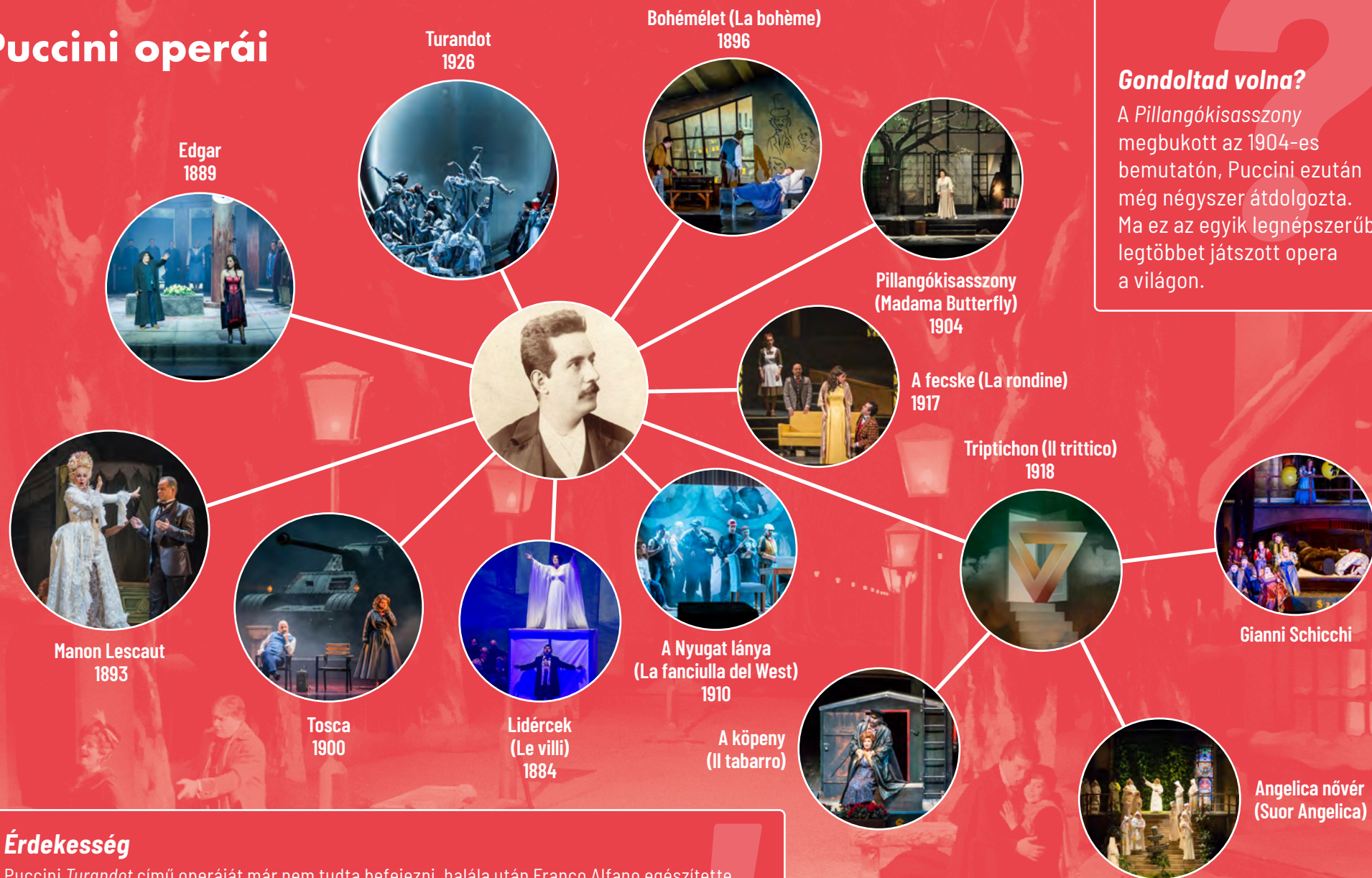

A zeneszerző élete legalább olyan kalandos volt, mint operái szereplőié. Szerette a vadászatot, a horgászatot, az autókat és a nőket. 1900-ban vett magának egy tóparti birtokot, itt telepedett le élettársával, Elvirával, akit férje haláláig nem tudott feleségül venni. Kapcsolatuk többször viharos volt, egyik szolgálójuk öngyilkosságot követett el, mikor a féltékeny Elvira megvádolta, hogy viszonyt folytat Puccinivel. Sőt, magyar énekesnőkkel is hírbe hozták, amikor Budapesten tartózkodott. A zeneszerző egy alkalommal súlyos autóbalesetet is szenvedett, ami a pedig a Pillangókisasszony bemutatóját hátráltatta.

Tudtad-e?

Puccini villája a gyönyörű tóparti városban, Torre del Lagóban ma múzeumként működik, a szerzőt a birtok kápolnájában temették el. A tóparton évente megrendezik a szabadtéri Puccini Fesztivált, amelyen a legnagyobb operatársulatok és legnevesebb énekesek adják elő a komponista műveit.

Puccini operái

Gondoltad volna?

A Pillangókisasszony megbukott az 1904-es bemutatón, Puccini ezután még négyszer átdolgozta. Ma ez az egyik legnépszerűbb, legtöbbet játszott opera a világon.

Érdekesség

Puccini *Turandot* című operáját már nem tudta befejezni, halála után Franco Alfano egészítette ki a zeneszerző vázlatei alapján. Amikor a világhírű karmester, Arturo Toscanini az 1926-os ősbemutatón a Puccini által leírt utolsó sorhoz ért, leállította az előadást, és a közönség felé fordulva így szólt: „Itt véget ér az opera, mert ezen a ponton a mester meghalt.” Alfano változatát már saját korában is több kritika érte. 2002-ben Luciano Berio készített új, Puccini szándékaihoz jobban illeszkedő befejezést. Az OPERA új *Turandot*-produkciója Berio befejezésével látható.

Az opera keletkezése

A rövid életű, 1861-ben mindössze 38 éves korában elhunyt francia irodalmár, **Henri Murger** (aki íróként keresztnévét rendszerint angolos ipsiszilonnal használta) 1845 és 1849 között jelentette meg *Jelenetek a bohémek életéből* című történet sorozatát, amely azután könyvvé összerendezve, illetve színdarabbá formálva is a francia közönség elé került. A nincstelen párizsi művészek és szerelmeik egyszerre szentimentális és gunyoros, emelkedett és frivol, hétköznapi és egzotikus története hatalmas sikert aratott a maga korában, s utóbb sem merült feledésbe. Murger önéletrajzi elemekben gazdag műve a polgári közönség számára betekintést engedett **a bohémek rendhagyó és rendbontó világába**, a szabad szerelem nőket egyenjogúsító közegébe, s nem utolsósorban a könnyeknek is szabad utat engedő szerelmi- és művészromantika kulisszái közé.

HENRY MURGER: BOHÉMVILÁG

Manapság, mint azelőtt is, mindenki, aki művészi pályára lép, és nincs más eszköze az önfenntartásra, mint maga a művészet, kénytelen a bohémság ösvényeire lépni. Kartársaink legtöbbjei, akik a művészetben a legszebb címet mutathatják fel, bohémek voltak; és nyugodt, viruló dicsőségükben gyakran visszaemlékeznek, talán sajnálkozva, arra az időre, amikor a fiatalság zöldellő halmán haladva, húszéves életük napfényében nem volt más vagyonuk, csak a bátorság, amely a fiatalok erénye, és a remény, ami a szegények milliója.

Az aggódó olvasónak, a félénk polgárembernek, s mindazoknak, akik a definíciónál sosem lelnek elég pontot az i betűkön, ismételjük, amit mondtunk, mégpedig egy axióma formájában: „A bohém-ség a művészet próbaideje; először az akadémiába, a kórházba vagy a hullaházba.”

Türelem és bátorság élete ez, amelyben csak úgy küzdhet az ember, ha a bambák és irigyek ellen a közöny erős vértjét viseli; ahol az embernek, ha nem akar útközben megbotlani, pillanatig sem szabad elvesztenie az önuralmat, amely vándorbotjául szolgál. Bájos élet ez és rémes élet, amelynek megvannak a győztesei és a vértanúi, és amelybe csak az léphet be, aki előre el van szánva arra, hogy belenyugszik a „jaj a legyőzötteknek” kérésselhetetlen törvényébe.

Komor Gyula fordítása

A *Bohémélet* megzenésítését Ruggero Leoncavallo ajánlotta először barátjának, az ifjú Puccininek, aki akkor visszautasította. Leoncavallo maga fogott hozzá a komponáláshoz, ám közben Puccini is nekiállt, és egy évvel előbb be is mutatta saját művét. Leoncavallo *Bohémek* című operája így örökre háttérbe szorult.

Puccini és munkatársai nem a történet színműváltozatát választották új operájuk alapanyagául, mert hamar felismerték, hogy a **prózai mű többet őriz** Murger látásmódjának eredetiségéből, humorának és érzelmességének testmelegéből, szemben a színmű könnyfakasztóvá összerendezett cselekményével. Persze akadt azért ott olyasmi is, amit mégiscsak hasznosnak bizonyult átvenni: elsősorban a szereplők számának ésszerű csökkentését és a figurák összevonását. A *Bohémélet* 1895 decemberére készült el. „Kedves Puccini, ha most sem sikerült a kellős közepébe találni, otthagynom a szakmát és szalámit fogok árulni” – lelkesedett a zeneműkiadó **Ricordi**, aki nem csupán jó előre felismerte, de profi módon meg is szervezte a sikert. Mégis, az Arturo Toscanini által dirigált torinói bemutató (1896. február 1.) nem aratott átütő szakmai-kritikai sikert. A közönség körében az új mű viszont az első pillanattól kezdve hatalmas népszerűsége tett szert, és villámgyorsan meghódította a világ operaházait.

Az OPERA produkciójáról

A *Bohémélet* Magyar Királyi Operaház műsorán nem sokkal a torinói ősbemutató követően, 1905-ben jelent meg először. Az elmúlt közel 120 évben Puccini remeke többféle színrevitt is megért, a budapesti közönség legutóbb 2016-ban láthattott egy változatot, amelyben a világhírű rendező, Damiano Michieletto a fiatal művészek viszontagságait, szerelmeit napjaink Párizsában képzelte el.

Van azonban egy olyan produkciónk, ami valóban a *Guinness Rekordok Könyvébe* való, hiszen 1937. május 17. óta folyamatosan az OPERA repertoárján szerepel. A legendás Oláh Gusztáv számos munkája volt még évtizedekig a tervező-zseni 1956-os halála után is látható, ám végül a *Bohémélet* maradt egyedül a színház játérendjén – Nádasdy Kálmán rendezésében, Márk Tivadar kosztümjeiben. Mi lehet a titka az előadásnak, melyen operarajongó generációk nőttek fel? Elsősorban a szürrealitás határát súroló megható és míves látványvilág, melyet az operaházi festők és szabók és háttér dolgozók gondos szeretet tart épen. Egy-egy *Bohémélet*-előadás ma is éppen úgy ünnep, mint volt szüleink, nagyszüleink idejében.

Az 1937-es bemutatóról ekképpen számolt be a korabeli kritika a *Színházi Élet* hasábjain:

„Az előadás rendezője Nádasy Kálmán. A Bohémélet majdnem az egész világon a rendezők elhanyagolt és mellőzött mostohagyereke. A második felvonásban ugyan mindenütt csinálnak egy kis szegényes zűrzavart, de a többi csak úgy „magától adódik”. Nádasy most felrázta álmából ezt az operát, mint használat előtt a leüledett és kifáradt orvosságot szokás. Visszanyúlt az eredethez, a kezdethez: Murger szövegéhez és megtalálta a benne rejlő kincseket. Ezeket nemcsak

kiaknáztá, hanem rengeteg új ötlettel, színnel töltötte meg és mindezzel első-
pörte azt a sok fölösleges, túl édeskés, túlaffectált sallangot, amely gátja annak,
hogy megtaláljuk a Bohéméletben mindazt, ami értékes és szép. Az új díszleteket
ifj. Oláh Gusztáv tervezte, akinek fantáziája, ízlése, kultúrája megint sikert ara-
tott. Valóságos esemény a *Bohéméletnek* mind a négy díszlete.”

Az opera cselekménye

ELSŐ FELVONÁS

Párizs, 1830 körül. Karácsony estéjén a bohémek padlásszobájában fagyoskodik a költő Rodolfo és a festő Marcello. A jókedvük azonban töretlen, s hogy legalább pár pillanatra befűthessenek, Rodolfo eltűzeli a saját drámáját. Míg ég a színmű, megérkezik a harmadik bohém, a filozófus Colline, aki hiába próbálkozott a zálogházban némi készpénzhez jutni. Most már hárman melegednek a kézirat lángjainál, s mire az mind elég, beállít a negyedik bohém, a zenész Schaunard, aki nem csak pénzt, de jóféle ételt-italt is hoz magával. Miközben társai rávetik magukat az ennivalóra és a bordóira, Schaunard előadja pénzszerzésének történetét: zongorázásával halálra kellett volna muzsikálnia egy gazdag angol úr szomszédjának zajos papagáját. Bár a feladatot végül csak a papagáj megmérgezése árán teljesítette, így is sikerült szert tennie némi készpénzre. A lakoma végeztével a bohémek megállapodnak, hogy a maradék ennivalót félreteszik másnapra, s hogy együtt nekivágnak a Quartier Latin ünnepi forgatagának. Ám épp ekkor kopogás hallatszik: Benoît az, a régóta esedékes lakbérért beállító háziúr. A bohémek azonban inkább beugratják a hódításaira hiú Benoît urat: leitatják, és elmeséltetik vele a nőügyeit, majd erkölcsi felháborodást színelve kidobják szobájukból a háztulajdonost.

Most már indulhatnak is törzshelyük, a Momus kávéház felé, csak Rodolfo marad még otthon, hogy hamarjában még írjon egy kicsit. Ám alighogy a társai lebotorkálnak a lépcsőn, újra kopogtatnak az ajtón: Mimi, a szomszédban lakó varróleány kér segítséget, hogy a folyosón elaludt gyertyáját meggyújthassa.

A lány pár pillanatra elveszíti az eszméletét, míg a költő hasonlóan rövid idő leforgása alatt beleszeret a törékeny Mimibe. A lány magához tér, és távozna a meggyújtott gyertyával, de most meg a szobája kulcsát nem találja, s a keresést megnehezíti, hogy mindkettejük gyertyáját elfújja a huzat. Rodolfo így is megleti a kulcsot, ám hamar zsebre is vágja azt, hogy a sötétben tovább tapogatózva lopva összeérhessen a keze Mimiével. Végre magához vonja a lány hideg kezecskéjét, s miközben melegíteni próbálja azt, bemutatja Miminek önmagát és életkörülményeit. Mimi, azaz eredeti nevén Lucia szintén mesél magáról és álmairól, s az egyre bensőségesebb hangulatot még az sem töri meg, hogy a három eltávozott bohém letről mielőbbi csatlakozásra sürgeti a költőt. Rodolfo jelzi nekik, hogy immár nincs egyedül, s majd utánuk megy a Momus kávéházba. Rodolfo és Mimi kölcsönösen megvallják egymás iránti szerelmüket, s együtt távoznak a padlásszobából.

Az opera cselekménye

MÁSODIK FELVONÁS

Lent az utcán hatalmas tömeg sereglik az ünnep estéjén: szülők és új játékokra vágyó gyerekek, árusok és persze a forgatagban felbukkanó bohémek. Az utóbbiak hangszerre, kabátra, régi könyvekre alkusznak, Rodolfo pedig egy főkötőt vesz ajándékba Miminek. Végül mindannyian letelepednek a Momus egyik asztala köré, és a kis társaság megismerkedik Rodolfo új kedvesével. A bohémek maguk közé fogadják a derűs lányt, s változatos ingyencfalatokat rendelnek a személyzettől. Ám ekkor beállít a színre Musetta, Marcello volt kedvese, méghozzá új lovagja, a csomagokkal megpakolt és a lánytól irgalmatlanul ugráltatott Alcindoro tanácsos társaságában. Marcello lelki békéjét igencsak felbolygatja, hogy a párocsonka a szomszéd asztalnál foglal helyet, s hogy a kacér és roppant kihívóan viselkedő Musetta mindenáron fel akarja magára hívni a festő figyelmét. A Marcellónak játszó lány végül eléri a célját, és a pár újra egymásra talál – már csak Alcindorót kell eltávolítani a képből.

Musetta a cipészhez szalajtja vén hódolóját, ő maga pedig csatlakozik a bohémek vidám asztaltársaságához. Ahová a számla is megérkezik, azt a kínos felismerést előidézve, hogy a Schaunard által szerzett pénznek időközben együttesen a fenekére vertek, s így nem képesek a számlát kifizetni. Musetta azonban szemtelen megoldást talál: a távollévő Alcindoro kontójához íratja a bohémek fogyasztását, majd mindannyian eltávoznak az utcán masírozó katonazenekar muzsikájának hangjaira. A Musetta cipőjével visszaérkező Alcindorót már csak egy borsos számla várja a Momus kávéházban.

HARMADIK FELVONÁS

Párizs határán bebocsáttatásra várakozó kofák, utcaseprők és szigorú fináncok fagyoskodnak a téli hajnalon. A közelben kocsmá: pár hete itt lakik a kocsmával festményekkel való ékesítésére vállalkozó Marcello és a vendégeknek éneklő Musetta, s jelenleg épp Rodolfo is itt tartózkodik. A hajnali várakozók között feltűnik Mimi is, s egy asszonnyal kihívhatja a kocsmából Marcellót, hogy megossza vele a költővel kapcsolatos aggodalmait. Elpanaszolja Marcellónak, hogy Rodolfo egyre gorombább vele, féltékenységi jeleneteket rendez, s mintha el akarná magától marni szerelmesét. Marcello megígéri, hogy beszél a barátja fejével, s elküldi a lányt. Mimi azonban nem távozik, s rejtékhelyéről hallhatja, amint a Marcello által kérdőre fogott Rodolfo megvallja: Mimi gyorsan romló egészsége ejti kétségbe a költőt.

Az opera cselekménye

Változatlanul halálosan szerelmes, ám mivel orvosra és gyógyszerre nincs semmi pénzük, a tüdőbajos Miminek vagyonosabb férfit kellene találnia, ezért próbálja hát a lányt elidegeníteni magától. A rejtőzködő Mimit elárulja heves köhögése, s a két szerelmes belátja, hogy válni kell – de majd csak tavasszal. Közben Marcello és Musetta között újra kipattan az elmaradhatatlan heves patália, Mimi és Rodolfo soha véget nem érő telet kívánnak maguknak.

NEGYEDIK FELVONÁS

Hónapokkal később a bohémek padlásszobájában Marcello és Rodolfo hiába próbálnak a munkájukra összpontosítani. A gondolataik egyre csak a volt kedvesek, Musetta és Mimi körül járnak. Ábrándozásukat Colline és Schaunard érkezése szakítja meg: ételt és zajos derűt hozva a padlásszobába. A bohémek fiatalos bolondozásának Musetta váratlan megjelenése vet véget, aki a végsőkig elgyengült Mimit kísérte Rodolfohoz. Mimi elhagyta új, gazdag barátját, hogy visszatérjen Rodolfohoz és rövid boldogsága színhelyére. Mindannyian látják, hogy Mimi az utolsó perceit éli. Musetta és Marcello eltávoznak, hogy Musetta fülbevalóját eladva egy muffot vásároljanak, amire oly régóta vágyott a kihűlt kezű Mimi, Colline pedig a kabátjától búcsúzik, hogy annak árából orvosságot vehessen a lánynak. A kettesben maradt

Mimi és Rodolfo újra szerelmet vallanak egymásnak, és felidézik ismeretségük kezdetét az elaludt gyertyával, az elveszett és megtalált kulccsal és az ajándék főkötővel. Musetta visszatér a Mimi által áhított muffal, Colline meg hírül hozza, hogy mindjárt megjön az orvos, de már minden késő. Mimi meghal, s csupán a reménykedő Rodolfo hiszi még pár pillanatig, hogy a lány csak alszik. Társai szótlanágából azután rájön a szörnyű igazságra, és zokogva borul Mimi halálos ágyára.

Mire érdemes figyelni az opera hallgatása közben?

FOLYTON MINDENBE BELESZÓL VALAKI

Sok korábban keletkezett operával ellentétben a *Bohéméletben* alig találni olyan áriát, amelyikbe nem énekel bele egy vagy több másik szereplő. Puccini zenéjében feloldódik az, amit előtte zártszámoknak hívtak, és az áriák, duettek beágyazódnak egy-egy jelenetbe. Párhuzamosan történnek események, zajlanak párbeszéddek, hallatszódhatnak be zajok, kiáltások, nevetések. Ettől az opera élőbb, hihetőbb, hétköznapibb lesz, és még jobban beleélhetjük magunkat a szegény bohémek helyzetébe. A műnek rendes nyitánya sincs. Marcello néhány másodpercnyi zenekari bevezetés után azonnal belekezd a Rodolfóval közös párbeszédébe.

ÖSSZESZOKOTT BOHÉMEK

A padlásszobában éldegélő négy bohém (Rodolfo, a költő; Marcello, a festő; Schaunard, a zenész; Colline, a filozófus) szinte olvas egymás gondolatában. Az összeszokott barátok befejezik például egymás mondatait. Mikor Benoît, a kis lakás tulajdonosa jelentkezik a lakbérért, a művészek egy emberként kezdik heccelni, nógatni, majd pedig kritizálni és elítélni a férfit. A mindössze néhány szavas megszólalások szünet nélkül követik egymást, és együtt adnak ki egy értelmes szót, a bohémek mondanivalóját. Ugyanilyen harmónia érződik a négy szereplő

között, amikor ugratják egymást, amikor eljátszanak a gazdagság gondolatával. Egyik pillanatról a másikra képesek hangulatot váltani, felvidítani egymást, és ez a pajkosság, ez a játékoság a zenei anyagban is nagyon világosan megjelenik. Pattogó kíséret, gyors tempó és gazdag hangszerezés jellemzi a zenekart, az énekesek pedig széles melódiák helyett rövid, frappáns megszólalásokra szorítkoznak.

Mire érdemes figyelni az opera hallgatása közben?

A SZERELMESPÁR BEMUTATKOZÁSA ÉS NOSZTALGIÁJA

A történet középpontjában Mimì és Rodolfo szerelme áll. A két fiatal az opera első felvonásában ismerkedik meg. A rövid, gyakorlatias bájcsevej után következik a két főszereplő bemutatkozása. Kezeik (talán nem is annyira) véletlen összeérése indítja el az egymás felé történő megnyílást. Először Rodolfo mesél magáról „Che gelida manina” (Ó, mily hideg e kis kéz) kezdetű áriájában. Aztán Mimì is elénekli nevének és életének történetét a közvetlenül Rodolfo után induló „Sì, mi chiamano Mimì” (Úgy hívnak, hogy Mimì) kezdetű részben. Érdemes megfigyelni, ahogy Rodolfo áriája a kéz hőmérsékletének megfelelően szinte fagyott állapotból, egyetlen halk hang ismételtetéséből indul, ám amikor a látható szegénység elmesélése után a szívben lakozó gazdagságról esik szó, a zene dinamikája és intenzitása is a tetőfokra hág. Mimì a saját áriájának már a legelején megcsillogtatja szépségét – gyönyörű lányhoz gyönyörű dallamok dukálnak. A két jellegzetes ária kezdet az opera végén is

megidéződik (zenével és szöveggel egyaránt), mikor a szerelmesek a legnagyobb tragédia kapujában visszaemlékeznek kapcsolatuk hajnalára.

PÁRIZSI KAVALKÁD

A második felvonás a Bohémélet legelevenebb, legszínesebb jelenetével indul. A szűk padlásszoba után most egy zsúfolt párizsi utcaképet látunk, ahol Rodolfo és Mimì egy étteremben csatlakozik a költő barátaihoz. Egy másik asztalnál Musetta jelenik meg idős kísérőjével, és persze a környék tele van járókelőkkel. Feltűnik a játékarus Parpignol is, akit gyerekek ugrálnak körül. Mindez egészen elképesztő hangkavalkáddal, a különböző zenei anyagok briliáns összefésülésével valósul meg. A bohémek egymással beszélgetnek, miközben Musetta újra és újra fennhangon szólal meg, hogy felkeltse Marcello figyelmét. Ebbe az éttermi jelenetbe hallatszik bele Parpignol kiabálása, amelyre a gyermekkar éneke válaszol. A színpadon még a háttér emberek is énekesek, hiszen a tömeget az OPERA Kórus tagjai alkotják. Nyüzsgés képben és hangban – ilyen sürgős-forgás közepette nem könnyű a feliratozót sem követni...

MUSETTA KERINGŐJE

A kacér Musetta bájos melódiákkal hívja fel magára a figyelmet a 2. felvonásban. A pénzes balek, Alcindoro a maga kimért stílusában, néhány szavas halk énekmozzaikkal teszi szóvá a jelenet illetlenségét. A rettentően féltékeny Marcello túrtölteti magát, és megpróbál ellenállni a kísértésnek, ám a dal végén kitör belőle a szerelem hangja, és ő maga énekli el Musetta keringőjének utolsó versszakát. A közös dallam az egymásra rezonáló szívek kiváló szimbóluma. Musetta énekszólama szinte ledobja magáról Alcindoro zenei karakterét, és mágnesként vonzza Marcello hasonló temperamentumát.

Mire érdemes figyelni az opera hallgatása közben?

KÉTFÉLE PÁR, KÉTFÉLE KONFLIKTUS

Amikor a harmadik felvonás végén kiderül, hogy Mimì súlyos betegsége az oka annak, hogy a párnak el kell válnia, érzékeny búcsút vesznek egymástól. A lírai kettősbe egyszer csak berobban Musetta és Marcello indulatos vitája, és jó néhány percig párhuzamosan halljuk a két igen eltérő stílusú szóváltást. A dühösen odavetett egyszavas szitkozódások után a heves pár visszavonul, és a felvonást a fájdalmasan édes duett harmonikus hangjai zárják.

A KABÁTÁRIA

A negyedik felvonásban a halálán lévő Mimì körül kialakult mozaikszerű jelenet közepette szinte váratlanul szólal meg Colline kétperces áriája („Vecchia zimar-ra”). A filozófus legféltettebb kincsét, a kabátját készül elzálogosítani, hogy az így szerzett pénzzel segíthesse Mimit. A mérsékelt tempójú, kimért zene gyászindulóra emlékeztet, mintha minden egyes taktus újabb kíméletlen lépés lenne a kabát – és közben Mimì – elvesztése felé. A két főhősön kívül szinte senki nem kap ilyen koncentrált figyelmet a partitúrában; itt szinte megáll az idő, és semmilyen zavaró tényező nem szól bele az énekbe. Így a kabáttól való búcsú fájdalma különös nagyítást kap.

Videók

ÍZELÍTŐ AZ ELŐADÁSBÓL

A KULISSZÁK MÖGÖTT

MŰVÉSZEK A *BOHÉMÉLETRŐL*

RODOLFO ÉS MIMÌ KETTŐSE
AZ I. FELVONÁSBÓL

Impresszum

A FELKÉSZÍTŐ ANYAGOT **LÁSZLÓ FERENC** ÉS **MONA DÁNIEL** ÍRÁSAI ALAPJÁN SZERKESZTETTE: **JÁVORSZKY GYÖRGY**

FOTÓK: **BERECZ VALTER, CSIBI SZILVIA, CSILLAG PÁL, HERMAN PÉTER, KISS ESZTER, KUMMER JÁNOS, LIGETI EDINA, NAGY ATTILA, GIANCARLO PRADELLI, RÁKOSSY PÉTER**

GRAFIKAI TERV: **MÁTAI ÉS VÉGH KREATÍV MŰHELY, KOHÁN JÓZSEF**